ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 10 (82)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ekim 1980

Cuntaya evet demek, faşizme evet demektir!

Cuntaya karşı direnişte birleşelim!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Çağrısı

«İşçiler, köylüler, yurtsever halkımız! Milli Güvenlik Konseyi denilen cunta, yönetime el koydu. Parlamentoyu dağıttı. Tüm politik partileri kapattı. Anayasayı kaldırdı. Böylece burjuva parlamenter sisteme son verdi ve yerine açık askersel bir diktatörlük getirdi. Saldırının sivri ucu işçi sınıfına, emekçilere, ilerici partilere, sınıf sendikalarına, demokratik örgütlere, demokratik basına Kürt ulusal hareketine, anti-Amerikan dindar yığınlara yöneliktir. Cuntanın arkasında Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi tekelci burjuvazi var.

Askersel devirmeyi ordunun tepesindeki Amerikancı, NATO'cu generaller yaptı. Askersel cunta, NATO manevraları sırasında yönetime geldi. Hava Kuvvetleri Komutanı Şahinkaya askersel devirmeden bir gün önce Washington'dan döndü. Gene aynı gün, NATO Güney Doğu Kanadından bir komutan Ankara'ya geldi. 12 Eylül sabahı cuntanın yönetime el koyduğunu ilk kez Amerikan Dışişleri Bakanlığı açıkladı. Orduda yapılan son atamalarda konumlarını güçlendiren NATO ve Amerikan yanlısı generaller kendi deyimleriyle «emir komuta zinciri içinde» erke el koydu. Bu zincirin asıl komuta merkezi Pentagon'un elindedir. TKP'nin öteden beri uyardığı emperyalist komplo 12 Eylül devirmesiyle gerçekleşmiştir.

Uluslararası durumu sertleştiren emperyalist merkezler, bu komployla, ülkemizi planlarına daha rahat araç etmeyi amaçlıyorlar. Türkiye'de askersel bir diktatörlüğün varlığı, bölgede barış ve güvenliği daha da tehlikeye atıyor. Askersel cunta, bunalımın olağanüstü derinleştiği koşullarda parlamenter yöntemlerle önlenemeyecek halk hareketinin

(Devamı 8. sayfada)

Güçbirliği

NATO'nun, tekellerin emrindeki cunta tüm demokratik hakları, özgürlükleri kökünden budadı. Burjuva partilerini bile kapadı, eylemden alakoydu. Faşist biçimi yöntemlerle uygulanan zorbalık ortalıkta kol geziyor. Bu gelişmeler, Amerikan emperyalizminin bölgemizde yeni çatışma ocakları çıkarma planlarıyla bağlıdır. İşbirlikçi egemen çevreler Anayurdumuzu, tüm halkımızı korkunç uçurumlara sürüklüyor.

TKP, bu yıkım politikasına, bu serüvenciliğe karşı savaşıyor. Geniş yığınları bu savaşa aktif çekmek yolundan yürüyor. Bu gidişe ancak örgütlü, yığınsal, yurt çapında güç ve eylem birliğiyle karşı durulabilinir. Bu savaş ancak TKP'nin uğrunda savaştığı Ulusal Demokratik Cephe'yi yaşama geçirmekle utkuya erişebilir.

Şimdi askersel diktatora ile yeni bir durum doğdu. Ne ki, sınıf savaşlarının özü, içeriği değişmedi. Küçük burjuvazi alabora oldu. Bu olağandır. CHP, AP ve MSP'ye bağlı, orta katmanlardan gelme öğeler bir tür «başsız» kalmış gibiler. İşbirlikçi burjuvazi, askersel cuntanın eliyle bu yığınları kontrolu altına almak çabasındadır. Cuntanın bu çabalarına karşı koymak, bu yığınları uyarmak, onları tedirginlik, ikircimlik durumundan kurtarmak günün yakıcı sorunlarından biridir. Bu, TKP'nin, partinin önünde duran güncel bir görevdir.

Ulusal Demokratik Cephe sorunu, yineledik, yineliyoruz: Gel-geç bir sorun değildir. Çok uzun süreli, ileri demokratik devrim için de, ondan sonraki aşamalar için de kalıcı, temel bir sorundur. TKP'nin parolası: Bugün hergünkünden de yakıcı görev – Güçbirliği.

Cuntanın cinayetlerine engel olalım!

Cuntacı generaller tüm insanlığın gözleri önünde iğrenç bir demagoji ile örtülü yığınsal cinayetler işliyorlar. Cunta buyruğu ile «silâhlı operasyonlarla ilgili» her türlü haber, yorum, yazı yasaklandı – cezası iki yıl! «Politika» ve «Demokrat» gibi gazeteler zaten yasak. Cuntanın *resmi* açıklamasında, yönetime el koyuşlarının ilk iki haftasında 100 den fazla operasyonda *300 den fazla insan öldürdüklerini* belirtiyorlar. Ama gerçekte cuntanın terörüne kurban gidenlerin sayısı bilinmiyor.

Bu ölenlerin «güvenlik güçleriyle çatışmada» öldüğünü söylerken de cunta alçakça yalan söylüyor. Siyasal polisin eline düşenler işkenceden geçiriliyor. *İşkencede ölenlerin* sayısı artıyor. Faşist biçimi yöntemler uygulanıyor. 12 Eylülden bu yana Bursa'da en az *iki kişinin* emniyet müdürlüğünün penceresinden atılarak öldürüldüğü saptandı. Öldürülenlerden biri, Barış Komitesi Derneği Bursa temsilcisi ve Maden-İş avukatlarından *Ahmet Hilmi Feyzioğlu'dur.*

Cunta yönetime el koyduğu zaman gerekçe olarak «terörü önlemek, can güvenliğini sağlamak için geldiğini» ileri sürmüştü. Oysa şimdi ellerinde yüzlerce yurttaşın kanı var. Geçen yıllar boyunca tırmanan faşist terörün amacı zaten halkı yıldırmak ve gerekli gördükleri zaman askersel bir devirme yapmaya da elveriş-

(Devamı 9. sayfada)

60. savaş yılımız

TKP'nin 60. yaşı yurdun dört bir yanında savaşkan bir şekilde kutlandı. Göklerde TKP'nin orak çekiçli sancağı dalgalandı. Duvarlar *«TKP'ne gir, partiyi güçlendir!»* belgileriyle, afişlerle donandı. Göklerden TKP pulları yağdı. TKP bildirileri dağıtıldı. Komünistler, işçiler, grevciler evlerde, fabrikalarda gizli toplantılarla bu günü kutladılar. «Yankı» dergisi, TKP'nin ulusal ölçüdeki gücü karşısında burjuvazinin derin korkusunu şöyle dile getiriyor: *«Aşırı sol fraksiyonların isimleri birden ortadan kayboldu. Onların yerine büyük kentlerin caddelerini ... artık TKP'li sloganlar sarıyor.»*

Ağır gizliliğe karşın, teröre, sıkıyönetime karşın bu güçlü çıkış partinin nasıl sağlam temellere dayandığını gösteriyor. Bu temel «işçi sınıfı»dır. İşte, askersel devirme geldiği gün partiyi çökertememeleri de bundandır. Bu güçlü temeldendir.

Batı Avrupa'daki parti örgütleri, Türkiyeli işçiler, aydınlar da bulundukları ülkedeki sınıf kardeşleriyle omuz omuza 60. yılı kutladılar. *«TKP ve Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışma»* belgisi, her yerde dalgalandı.

Emperyalist propaganda ve yerli tekelci basın TKP düşmanlığını, cuntanın erke el koymasından sonra daha büyük bir hınçla sürdürmeye koyuldu. TKP'ni karalamak, onu faşist ve «sol» görünüm-

(Devamı 8. sayfada)

Oktobr 63 yaşında

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 63. günlemesini kutluyoruz. Halkımız bu büyük günü bu yıl süngülerin gölgesinde karşılayacak. Bir yıl önce Oktobr'u fabrikalarda çoşkuyla kutlayan proletarya, bu yıl, süngü zoruyla götürüldüğü tezgâhların başında demokrasi savaşımında, daha da büyük bir sınıf kini ile Oktobr'un gösterdiği yola yönelecek.

Oktobr, dünya proletaryasına tüm ülkelerin geçeceği devrim yolunu gösteriyor. «*Eğer biz uluslararası önem deyince bundan bizde olanların ... tarihsel bir kaçınılmazlıkla uluslararası ölçüde de yineleneceğini anlıyorsak*», diyor Lenin, «*o zaman bizim devrimimizdeki bazı temel çizgilerin işte bu türden bir önemi olduğunu da kabul etmemiz gerekir.*» (Lenin, Yapıtlar, Alm., c. 31, s. 5.)

Burjuvazi, onun ideolojisini ton farkıyla yineleyip işçi sınıfına yaymayı iş edinen oportünistler, revizyonistler, ilk günden bu yana türlü demagojilerle işte bunu, Sovyet Devriminin her ülkenin kaçınılmazlıkla geçeceği bir yolu açtığını gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Oktobr'u «salt Rusya'ya özgü», «yerel», «tekrarlanamaz» bir olay olarak göstermeye çalışıyorlar. Revizyonistlerin yadsıdığı *temel bir ilke* de zor *kullanımı* ilkesidir. Bunlar, burjuva demokrasilerini idealize ediyorlar. Günümüzün «uygar» (!) toplumlarında zor kullanmadan sömürüsüz bir topluma «artık varılabileceği» düşlerini besliyorlar. Sanki sömürücü sınıflar «demokrasi» ilkeleri uğruna egemenliklerinden gönül rızası ile vazgeçebilirlermiş gibi!

Oysa tam da günümüzün deneyimleri tekrar tekrar şunu gösteriyor: Hangi koşulda olursa olsun; emperyalizmin, sömürücü sınıfların, çıkarlarını tehlikede gördükleri zaman çiğnemeyecekleri «insancıl», «demokratik» ilke, işlemeyecekleri cinayet yoktur. Yurdumuzdaki askersel diktatörlük de bunu bir kez daha doğrulamadı mı?

Devrim, ülkelerin somut koşullarına göre değişik yollar izler. Ama hangi yoldan gelişirse gelişsin, *ister barışçıl, isterse barışçıl olmayan bir yoldan gelsin*, ancak *zorla, sınıf düşmanını ezmekle* utkuya varacaktır.

Oktobr'un bizlere verdiği dersler kitap sayfaları arasında sıkışıp kalamaz. Bolşeviklerin zengin deneyimi, komünistlerin elinde bir devrim silâhıdır. Türkiye komünistlerinin, somut savaşlarına Bolşeviklerin zengin deneyimlerinden çıkardıkları bir büyük ders de, sosyalist bir Türkiye için savaşımımızda demokrasi savaşımının önemidir. Lenin, «*Demokrasi için savaşımda devrime hazırlanmadıkça proletarya sosyalist devrimi gerçekleştiremez*», diyor. (a. g. y., c. 23, s. 69.) Bolşeviklerin utkan savaşımı, aynı zamanda bağlaşıklık politikasında, geniş yığınları burjuvazinin etkisinden kurtarıp işçi sınıfı çevresinde kenetlemede, onları giderek demokrasilerin en yetkini amacıyla, sosyalist demokrasi, proletarya diktatörlüğü amacıyla savaşa çekmede demokrasi savaşımının önemli rolünü kanıtlıyor.

Devrimin genel yasallıkları **özgün savaş koşullarında yaratıcılıkla uygulanması** gereken yol göstericilerdir. Demokrasi savaşımı ve onun bağlaşıklık politikası ile ilişkisi sorunundaki Bolşevik deneyimi, yurdumuzun somut koşullarında her şeyden önce «**ileri demokratik devrim**» ve «**ulusal demokratik cephe**» *stratejimizde* ve bu stratejiye yaşam verecek *taktiklerde* yansıyor.

Demokrasi üstün gelecek

Generaller cuntası günümüzde objektif olarak toplumu bıçakla kesercesine iki cepheye böldü. Bugün emperyalizme her bakımdan bağımlı, onunla tümüyle yazgı birliği etmiş bir avuç işbirlikçi tekel dışında, ulusun tüm sınıf ve katmanlarının çıkarları askersel diktatörlükle ters düşüyor. Bu güçleri, en geniş halk yığınlarını kucaklayacak bağlaşıklıklar kurmanın nesnel olanağı var. Savaş, demokrasinin açık düşmanı cuntaya karşıdır. Demokrasi içindir.

Emperyalizm, sömürücü sınıflar yurdumuzda da tarihin çarkını geri çeviremeyecekler. Tarih, 63 yıldan bu yana Oktobr ile yükselen dünya devrimci sürecinin gür selleri karşısına dikilmeye kalkışan ne Hitler'ler, ne Somoza'lar, ne kanlı Şah'lar gördü; Hepsi de yıkılıp gittiler. Yurdumuzda da ABD güdümlü diktatörlerin sonu Hitler'den, Somoza'dan Şah'dan farklı olmayacak.

Yol göstericimiz Lenin'dir. Oktobr'dur. Amerikancı generallari yeneceğiz! Demokrasi mutlaka üstün gelecek! Proletarya öncülüğünde tüm halk, omuz omuza *ileri demokratik bir Türkiye* kuracağız. Savaş boyunca bilinçlenecek, burjuvazinin etkilerinden kopacak, proletarya çevresinde sımsıkı kenetlenecek emekçi yığınlarla birlikte tüm sömürücülerin direncini ezeceğiz. Sömürüsüz, mutlu bir Türkiye'ye, *sosyalist Türkiye*'ye ilerleyeceğiz.

Oktobr'un açtığı çağ yurdumuzda da utkuya ulaşacak.

Sınıf sendikacılığı yok edilemez

Cunta onbinlerce metal işçisinin grevini yasakladı-MESS'in eski başkanı Turgut Özal'ı başbakan yardımcısı yaptı! ... Cunta binlerce cam işçisinin grevini yasakladı-Şişe Cam Holding'in başı Kocatopçu'yu sanayi ve teknoloji bakanı yaptı! ... Tekellerden yana, işçilere karşı olduklarını böylece tüm dünyaya bir kez daha kanıtlamak istiyor olsa gerek cuntacı generaller!

Daha erki gaspettikleri ilk gün işe DİSK'i, sınıf sendikalarını kapatmak, tüm grevleri yasaklamak, grev hakkını, kaldırmakla başladılar. Yığınsal şekilde işyeri temsilcilerini tutuklatmaya giriştiler. Tüm bunlar olurken, tekellerin hizmetindeki «ağzı gemli, eli kalemli efendiler»in tutumları ilginçtir: Bir yandan Polonya için sosyalizme karşı, sözümona «özgür» sendikalar ve «grev hakkı» diye timsah gözyaşları dökenler, öte yandan Türkiye işçisinin grev hakkı boğazlanırken, sınıf sendikalarına, işçi militanlarına karşı haçlı seferleri düzenlenirken cuntaya övgü düzüyorlar.

Cunta DİSK'i kapatırken, Türk-İş yönetimine yuvalanmış bir avuç sarı, uzlaşmacı sendikacı ile de işbirliği yapıyor. Bunlardan Şide'yi bakan yaparak işçi sınıfına, onun sendika hareketine düşmanlığını gizlemek istiyor. Daha da önemlisi, cunta 274–275. sendika ve grev yasalarının yerine, gücünü parlamentodan değil, silâh zorundan alacak yeni bir sözde «yasa» çıkarıp Türk-İş'i devletten yönetimli bir düzmece sendikaya dönüştürmek, başka sendika kurmayı da yasaklamak planları kuruyor.

DİSK'in savaş geleneği yaşayacaktır

Cunta, sınıf sendikalarını kapatmakla işçileri tekeller karşısında en güçlü bir silâhtan yoksun kılmak istiyor. Böylelikle İMF'nin ve tekellerin buyurduğu gibi ücretleri düşürmek, işçi sınıfının birliğini, bilinçlenmesini önlemek istiyor. Sendikaların güçlenmesiyle işçi sınıfının politik savaşımının da güçleneceğini biliyor; TKP'nin işçi sınıfı içinde giderek daha derin kök salmasını engellemek istiyor. Ama işçi sınıfı sınıf sendikacılığı silâhını elinden atmamakta kararlıdır. Süngü gücü ile sendikaların da, her örgütün de belli görünüş şekilleri yok edilebilir; ama bu örgütlenmeye yaşam ve kişilik veren gücü ve fikirleri yok etmeye süngü gücü yetmez! İşçi sınıfımız varoldukça sınıf sendikacılığı da yaşayacaktır.

Cunta sınıf sendikalarına ağır darbeler indirdi. Ama bu sendikaların örgüt-

(Devamı 9. sayfada)

Kürdistan'da terör

Cuntayı «ince» yöntemlerle destekleyen «BBC», objektif görünebilmek isterken, Kürdistan'daki terörü açığa vurdu: Cunta, Diyarbakır'da bir operasyonunda Kürt yurtseverlerinin üstüne *«binin üstünde»* *asker*, *«düzinelerle» tank* sürmüştür. Resmi açıklamaya göre bile *500 tutuklu* vardır. Ölenlerden ise «BBC» hiç söz etmiyor. Bu, cuntanın Kürt halkına karşı ne ilk ne de son saldırısı. «Silâh arama» bahanesiyle köyler basılıyor, yığınsal işkenceler uygulanıyor. Nitekim İngiliz «New Statesman» dergisi ta baştan cuntanın getireceği yönetim üzerinde kehanette bulunurken *«Kürtleri, Alevileri ve solu acımasızca ezen ama kendine tarafsız süsü vermekten de geri durmayan bir yönetim»* diye nitelemişti.

Devirmenin hemen ardından, İran-Irak savaşı neden gösterilerek, «güvenlik» gerekçesi ile doğu sınırına, Kürdistan'a asker yığıldı. Şimdi, önümüzdeki günlerde bu birliklerle 1978'deki «Kanatlı jandarma» benzeri bir manevra yapılacağı açıklandı. Bilindiği gibi, «Kanatlı jandarma» manevralarında «düşmana karşı cephe gerisini temizleme» parolası altında Kürt köylerinin kadın, çocuk, ihtiyar demeden bire kadar kırılmasının provası yapılmıştı. Şimdi de «Kürt sorunu» bahanesiyle bölgeye asker yığma girişimi var. Cunta bununla ne yapmak istiyor?

Emperyalizm generalleri halkımızın üstüne boşuna sürmedi. Türkiye'yi giderek bölgede jandarmalık görevine de hazırlamaya çalışıyor. Bu nedenle generallerin şimdi gerçekten *«cephe gerisini temizlemek»* gibi bir sorunları vardır; bu koşullarda Kürdistan'daki silâh arama operasyonlarının ve askersel manevraların doğrudan doğruya bir *jenositi*, bir *soykırımını* hedef alan provokasyonlara dönüştürülmesi tehlikesi son derece yakıcı duruma gelmektedir.

Kahramanmaraş kırımının, benzeri girişimlerin kaynağı MHP'nin sık sık başvurmuş olduğu «bölücülük» yaygaralarına şimdi generaller de dört elle sarılıyor. Emperyalist basın ise «Her an patlamaya hazır Kürt sorunu», «Türk'lerle Kürt'ler arasında çatışma» demagojileri ile yangın tutuşturmaya çalışıyorlar. Tüm bunlar da Türkiye'deki tüm Kürt halkına yönelik ciddi bir provokasyona girişilmesi tehlikesini artırıyor.

Generallerin Kürt ulusal hareketine,

(Devamı 9. sayfada)

Kürt halkına uygulanan cunta zulmüne karşı savaş!

Tekellerin hizmetinde

Cunta, ekonomik alanda ilk açıklamasını yaptı: *«Memleketimizi düştüğü ekonomik durumdan kurtaracak, halkımızın sıkıntılarını hafifletecek, ekonomik gelişmeyi sağlayacak artan iş gücüne yeni iş sahaları açacak»* bir *«istikrar programı»* diye nitelediği eski hükümetin «25 Ocak kararlarını» yürüteceğini belirtti (K. Evren'in «basın toplantısı»ndan). Bu «istikrar programının» baş mimarı, tekellerin has adamı Turgut Özal'a bir de cuntadan atanmalı hükümette başbakan yardımcılığı verdi. Yani, ekonomi cephesinde yeni bir şey yok!

Bu program gerçekten «halkın sıkıntılarını hafifletmek ... amacını» mı taşıyor? İçeriği ne? Görelim bakalım:

Cunta, *«Ekonominin* tabii kanunlar *içinde çalışması kolaylaştırılacak»*, diyor (a. y.). Her yerde «askersel disiplin» görmek isteyen cuntanın ekonomide böylesine yumuşayıvermesine, liberalizm hayranlığına düşmesine ne demeli? Tarihsel olarak artık ömrünü tamamlamış olan serbest rekabetçi liberal ekonomiyi kendi elleriyle boğazlayan İMF'ler, yerli ve yabancı tekeller, dün halkımıza dayattıkları açlık paketinin de adını «liberal ekonomiye dönüş» koymuşlardı. Cuntanın «istikrar programı» da, aynı açlık paketi. Elbette; OYAK aracılığı ile tekellere karışmış, onların yanında saf tutmuş olan, Akbank yönetim kurulu üyeliğini genel kurmay başkanlığından sonra en onurlu görev sayan cuntacı generallerin, tekellerin ekonomik politikasını benimsemelerinden daha doğal ne olabilirdi? 25 Ocak kararlarının «liberalizmi», kuşkusuz serbest rekabetçi, ilkel bir liberalizm değil. Bu, tekeller için liberalizm, onların sınırsız talanını güvence altına alacak bir orman yasası demek. Bir bakalım 25 Ocak kararları neler getiriyordu:

— Kapılar yabancı sermayeye ardına dek açılacaktı.

— Tekellerin egemenliğini geliştirme süreci, yerli tekellerin devlet gücü ve emperyalist sermaye ile bağlanması süreci hızlandırılacaktı.

— Devletin ekonomik işlevleri, KİT'ler tümüyle tekellerin hizmetine sokulacaktı.

— Başta işçi sınıfının reel ücretleri, yaşam düzeyi düşürülecek, bunun yanı sıra memur, emekçi köylü, esnaf ve zanaatkar, tüm tekel dışı çevrelerin, tüm tarımsal kesimin ulusal gelirden payları azaltılarak tekellerin payları arttırılacak, tekel dışı çevrelerin yoksullaşması, yıkım süreci hızlandırılacaktı.

— Tekellerin, adına «toplumsal barış» dediği bir mezarlık barışı ve köle çalışması ortamı yaratılacak, sendikal haklar

(Devamı 9. sayfada)

«Ortak Pazar» Sorunu

«Ortak Pazar»ın sözcüleri, darbenin ardından hiç geciktirmeden askersel yönetime «anlayışlı» davranacaklarını bildirdiler. Nesine güveniyorlardı cuntanın? Kuşkusuz daha çizmesinin tozunu bile silmeden grevleri yasaklamasına. Dizginleri Özal'a teslim etmesine. Tekellerin «istikrar programını» dört nala uygulamaya girişmesine. Bundan sağlam güvence mi olur?

Cuntanın özellikle bir önlemi çok önemli: *Kapıları ardına dek yabancı sermayeye açmak.* Nasıl? İki yoldan: Bir kez, emperyalist sermayeyi ülkeye çekmekle. Öte yandan da «Ortak Pazar»da *bu sermaye ile bütünleşmekle.*

Yerli tekeller bu bütünleşmeden ne umar? *En önemlisi* kapitalizmin varlığını sürdürmesi için belli bir güvence sağlamayı, her şeyden önce yığınların savaşımına karşı bir duvar oluşturmayı. *İkincisi,* kendi güçsüz sermayesi ile yeterince geliştiremeyeceği iç pazarı emperyalizme parselleyip sömürüye ortak olarak daha verimli, daha iyi sömürülebilir bir duruma getirmeyi. *Üçüncüsü,* Yunanistan, Portekiz gibi «Ortak Pazar»ın kaşarlanmış üyelerine göre daha zayıf olan ve şimdi adımını «Ortak Pazar»a atan ülkelerle rekabette tümüyle yaya kalmamayı.

Bu ne pahasına olacak? Türkiye'nin ekonomisindeki gerçek bir endüstrileşmeye yönelen her eğilimin acımasızca kökünü kurutmak pahasına. Osmanlıyı İngilize yarı sömürge yapan 1838 ticaret anlaşmasından daha köleleştirici bir anlaşmayla, Türkiye «Ortak Pazar»a iliklerine kadar sömürtülecek, onun açık vurgun alanına döndürülecek. Türkiye emperyalizmin *«sütçüsü, manavı kasabı, taşaronu, fason iş yapıcısı»* mı olacakmış? Daha iyi ya, zaten yerli tekelin gücü de ancak buna yetiyor!

Tüm bunlar bugünden yarına olmayacak kuşkusuz. «Ortak Pazar», «Önce ekonomik ve politik istikrarı sağlayın. Hem de ekonominizi gerçek bir ulusal endüstriye yönelik her türlü eğilimden temizleyin, *bize uygun* bir yapıya getirin» diyor. Üstelik Koç'ların, Sabancı'ların da «Ortak Pazar» rekabetinin ayakları altında kalmamak için belli bir süreye gereksinimleri var. Ama tekellerin uzun süreli hedefleri arasında mutlaka bir köleleştirme süreci sonunda ekonomiyi «Ortak Pazar»la bütünleştirmek de var. Cuntaya da bu köleleştirme sürecinde bekçilik, jandarmalık görevi düşüyor.

Kemalistler ve dindar çevreler

Cunta halkın önemli bir kesimini «Kemalistler» ve «dinci fanatikler» diye birbirinin karşısına koyuyor. «Kemalizm» sıfatının arkasına gizlenip askersel diktatörlüğe uygun bir militarist-milliyetçi ideoloji yaymak, özellikle bu yoldan laik görüşler taşıyan bağımsızlıkçı, ilerici subayları aldatmak istiyor. Orduyu ABD hizmetinde halkın üzerine sürme suçuna gerekçe uydurmak istiyor. Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki karşımızdaki düşmanın, emperyalist istilacıların bugünkü mirasçıları da: ABD, F. Alman, İngiliz emperyalistleri de «Atatürk'ün savunucuları» kesilmişler, cuntanın bu sahtekarlığını övüyorlar! Gerçi cunta kendisi düşman olduğu Müslüman emekçilerle de açıkça göğüs göğüse gelmekten korkuyor. Çeşitli maevralar çeviriyor, dikkatli bir dil kullanmaya gayret ediyor. Ama ABD'nin «Newsweek»i, İngiliz'in «BBC»si, Ulusal Kurtuluş Savaşımızda el birliği ile yurttan kovduklarımızın tinsel torunları bu kaygıları aynı ölçülerde duymuyorlar. Onlar Atatürk'ün sözümona her şeyden önce *«Müslümanlık gericiliğine»* karşı savaşmış olduğunu ileri sürüyorlar. Cuntayı da bu sözde «geleneği» sürdürdüğü için kutluyorlar!

Kemalistlerin dinsel gericiliğe karşı oldukları bir gerçektir. Çünkü emperyalizmin uşakları, feodal ve komprador sınıflar Ulusal Kurtuluş Savaşımıza bu dinsel gericilik bayrağı altında saldırdılar. Ama Kemalizmin belirleyici yanının dindar çevrelere karşı savaşması olduğu savı kuşkusuz koskoca bir yalandır. Kemalizm, yabancı istilacıya karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı içinde doğmuş, işçi sınıfının henüz zayıf olduğu, savaşa en büyük özveriyle katılan komünist hareketin henüz yeterince güçlü bir seçenek oluşturamadığı koşullarda savaşa damgasını vuran burjuvazinin, egemen politikası ve ideolojisi olmuştur. Kemalizm yurdu yabancılara teslim etmek isteyen çevrelere karşı savaş içinde gelişmiştir. Öte yandan Ulusal Kurtuluş Savaşımızda komünistlerin ve Kemalistlerin yanısıra, yurdunu seven, dürüst din adamları da birlikte savaş vermişlerdir.

Eylem birliği olanaklıdır

Gerek komünistlerin gerekse Kemalizm gibi burjuva-laik nitelikte akımların dünya görüşleri, kuşkusuz dinsel bir devlet anlayışıyla bağdaşmaz. Ama bu, emperyalizme, bağımlılığa karşı dindar çevrelerle bağlaşıklık olanaksızdır demek değildir. Hele özellikle, günümüzde, Amerikancı cuntaya karşı ortak cephede komünistler, Kemalistler ve dindar çevreler birlikte yer alabilirler ve almalıdırlar. Böylesi bir eylem birliğinin nesnel temeli var. Çünkü dindar çevreler içinde de yer yer bağımsızlıktan yana yönelimler ortaya çıkıyor.

Böylesi yönelimler MSP'nin bir kesiminde, özellikle emekçi kesiminde de yansıyor, yer yer bu partiyi etkiliyor: İsrail'in Kudüs provokasyonu karşısında, gerçek sorumlunun ABD olduğunu vurguladılar. Yurdumuzu Ortak Pazar'a köle etme politikasına karşı çıktılar. İşçi sınıfımızın, şanlı Temmuz genel grevinin yüreklendirici dolaysız etkisi altında parlamentoda oluşan demokratik muhalif çoğunluk içinde yer aldılar. Emperyalizmin has adamı Erkmen Dışişleri bakanlığından düşürüldü. (Londra'daki «Times» gazetesinin ağzı ile söylersek, «Batı»ya, *«ağır bir darbe vuruldu.»*

Emperyalistlerin ve cuntanın şimdi MSP'yi de saldırı hedefleri arasına almalarının asıl hedefi bunlardır, yoksa cuntanın basın toplantısında demagojisini yaptığı gibi «üniversitelerde sıralarda mı oturulmalı yoksa yerde oturarak mı tedris edilmeli» tartışması değil! Cuntacı generaller MSP'ye gerçekte «laikliğe karşı» olduğu için değil, tam tersine, *bağımsızlıktan yana laik ve devrimci güçlerle aralarında yakınlaşma olduğu için* karşı çıktılar. Dindar çevrelerin ve Kemalistlerin bağımsızlıktan yana eylemlere çekilmesinin, en geniş demokratik güçlerin arasında, *görüş ayrılıklarına karşın* ortak düşman emperyalizme karşı bir *eylem birliği* oluşmasının reel olasılık haline gelmesi üzerine «Kemalizm» maskesini takıp MSP'ye karşı da saldırıya geçtiler.

Mandacılığın mirası

NATO manevraları çerçevesinde yönetime el koyup, bunu «Amerikanın Sesi»nden dünyaya yayan bir ABD güdümlü cuntanın, «Kemalizm» maskesi ardında bağımsızlıkçı, gerçekten yurtsever görüşleri kirletmeye ne hakkı var? MSP yanlısı «Milli Gazete», daha yarı askersel zor-

(Devamı 8. sayfada)

«TKP'nin Sesi» Radyosu yayın saatlerini artırdı.
Hergün: Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31 m, 95,85 kHz.
Hergün: Saat 21, 23, 01'de 49 m 6.200 kHz.
Pazar günleri: Bunlara ek olarak, saat 15,00 de 31 m 95,85 kHz.

TKP'nin Sesi, sizin sesinizdir!

Emperyalist yayınlarda Türkiye

12 Eylül'ün ardından emperyalizmin propaganda araçlarında baş köşeye Türkiye'deki cunta geçti. Daha doğrusu biraz daha önce başladı bu kampanya: İngiltere'nin «The Times» gazetesi, erken öten horoz gibi, bir gün önceden *«... Türkiye bugünlerde bir darbeye sahne olacak»*, diyerek bildiklerini zamansız ortaya döküverdi.

Emperyalist yayın organlarının hemen hepsi cuntayı desteklemekte şimdi nerdeyse yarışıyorlar. Örneğin, grev hakkı elinden alınan, sendikaları kapatılan, zorla işbaşı yaptırılan işçiler, tutuklanan, aranan sendikacılar, *«askersel yönetimin olduğunu gösteren hiçbir belirtinin bulunmadığını»*, üstelik, *«işçilere avantajlar sağlandığını»* biliyorlar mı? Bunu, dün sözümona «özgür sendika» demagojisi ile Polonya'daki sosyalizm düşmanlarını kışkırtan, sözümona «grev hakkı» diye sosyalist ekonomiyi yaralamaya çalışan «Frankfurter Allgemeine Zeitung» yazıyor.

Gene, dün Afganistan'daki karşı devrimci kapkara yobazların «İslam hareketi»nin kanlı cinayetlerini göklere çıkaran Amerikan «Newsweek», bugün Türkiye'deki cuntayı *«Kahraman Atatürk'ün laik ilkelerini tehdit eden Müslümanların güçlenmesine tepki»* diye övüyor.

Dünkü sözde «insan hakları» savunucuları, Türkiye'de parlamentonun kapatılıp saylavların hapse atılmasını, cumhuriyet anayasasının kaldırılmasını haklı göstermek için mantık parendeleri atıyorlar. Endazeyi hepten kaçıranlar var: Fransız «Le Matin», *«demokrasi için darbe»* diyor. «New York Times» demokrasiyi yıkıp cumhuriyet düzenine son verenleri *«cumhuriyetin ve demokrasinin bekçisi»* diye övüyor. «Amerikanın Sesi», *«demokrasinin yeniden kurulmasına yönelik hareket»* diyor.

Bu övgülerin gerçek nedenlerini gizlemeye fazla çaba harcadıkları da yok! İşte Federal Alman radyoları: *«NATO, ordunun yönetime el koymasını olumlu karşıladı.»* ABD televizyonu: *«NATO içinde kalacakları ve batıya dönük politikayı sürdürecekleri açıklaması olumlu karşılandı»*. İngiltere'de «Sunday Telegraph»: *«Türkiye'de ordunun her gerek-*

(Devamı 8. sayfada)

Sofya barış parlamentosu

Politik yumuşamayı korumak ve askersel yumuşama ile tamamlamak, insanlığın önünde acil bir görev olarak duruyor. 23–27 Eylül'de Sofya'da toplanan «Barış için Halkların Dünya Parlamentosu»nun da ana gündem maddesi buydu. 130 ülke ve 100 örgütten farklı politik görüşlere ve dinsel inançlara sahip 2.000'i aşkın delege, yeni bir termonükleer savaşın önlenmesi için çabaların birleştirilmesi yolunda görüş alış verişinde bulundular.

«Barış için Halkların Dünya Parlamentosu», dünya barış güçlerinin 30 yıldan bu yana en yığınsal forumu oldu. Konuşmacılar Carter'in savunduğu «sınırlı bir nükleer savaş» görüşünün, insanlığı korkunç bir felakete sürüklemek demek olacağını belirttiler. Emperyalizmin ve gericilik güçlerinin, körükledikleri silâhlanma yarışını intihar ölçülerine vardırdığı günümüzde, nükleer bir savaşın sınırlı kalması olanaksızdır.

Forumu açan Bulgaristan KP MK I. Sekreteri Todor Jivkov Yoldaş, toplantıya bir mesaj gönderen SBKP MK Genel Sekreteri Brejnev Yoldaş ve tüm konuşmacılar, insanlığın önemli bir yol ayrımına geldiğini, ya dünya barışını korumak ve kurtarmak ya da termonükleer bir savaşın kahredici sonuçlarıyla karşı karşıya kalmak gibi bir seçime yaklaştığını vurguladılar. Dünya Barış Konseyi Başkanı Romesh Chandra «Sofya Çağrısı»nın ana vurgusunun, tüm iyi niyetli ve aklı başında insanları daha aktif ve daha etkin bir biçimde silâhlanmaya karşı çağırmak olduğunu belirtti. Forumda, yığınsal eylemlerle savaş kışkırtıcısı çevreleri geriletmeyi ön gören bir eylem programı kabul edildi.

«Barış için Halkların Dünya Parlamentosu»na Türkiye Barış Komitesi Derneği 50 kişilik bir delegasyonla davetliydi. Ancak ülkemiz barış güçlerinin Sofya forumu öncesindeki olağanüstü genel kurulu toplanmış durumdayken, İstanbul Sıkıyönetim komutanlığınca dağıtıldı. Askersel devirmeden sonra ise cunta, Türkiye barış güçlerinin en geniş kesimlerini biraraya getiren bu örgütü tümüyle kapattı. Derneğin başkanı Mahmut Dikerdem'i tutuklattı. Ama tüm baskı ve yasaklamalara karşın yurdumuzdan da bir gurup barış temsilcisi Türkiye Barış Komitesi Derneği'nin olağanüstü genel kurulu kararına uyarak, «Barış için Halkların Dünya Parlamentosu»na katılmayı başardı.

«Barış için Halkların Dünya Parlamentosu»ndan sonra yapılan Dünya Barış Konseyi Genel Kurulu, Dünya Barış Konseyi üyesi Kemal Türkler'in anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Türkiye Barış Komitesi Derneği'nin önerisi üzerine, cuntanın zindana attığı Mahmut Dikerdem, Dünya Barış Konseyi Başkanlık Divanına seçildi. Bu, Türkiye halkının NATO'cu cuntaya karşı barış ve demokrasi savaşımına dünya barış güçlerinin dayanışmasının bir simgesi oldu.

Hedef: Silahsızlanma Konferansı

Helsinki Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansının uzantısı niteliğindeki uluslararası toplantı 11 Kasımda, Madrit'te yapılacak. İçinde bulunduğumuz dönem çetin bir dönem. Sosyalist ülkelerin barış ve yumuşama politikasının karşısına emperyalizm ve NATO, gerilimi artırma politikasını, soğuk harbi diriltme çabalarını, *«sınırlı atom harbi»* tehditlerini koyuyor.

Bu koşullarda silâhlanma yarışını durdurmak, politik yumuşama yönündeki adımları askersel yumuşama ile de tamamlamak için savaş yaşamsal önem kazanıyor. İ. Bilen Yoldaş, TKP'nin 60. kuruluş yıldönümü konuşmasında, «tüm barış güçlerini ... Madrit toplantısında bir *Avrupa Silâhsızlanma Konferansı*'nın kararlaştırılması için etkinliklerini artırmaya» çağırdı. Günümüzde barış savaşımının parolası budur!

Irak - Iran savaşı kimin çıkarınadır?

Türkiye'nin iki komşusu savaşa tutuştu. Irak ile İran arasındaki anlaşmazlıklar, birbirlerinin petrolünü bombalamalarına, hatta sivil hedeflere yönelmelerine kadar vardı. ABD donanması Hürmüz boğazını tuttu, Carter «silâhlı karışma da içinde, her yola başvurabileceğini» açıkladı. ABD'nin bu tutumu ile savaş, bölgede ve tüm dünyada ciddi şekilde barış ve güvenliği tehlikeye düşüren bir nitelik aldı.

Böyle bir ortam kimin yararınadır? Ne Irak halkının, ne de İran halkının bu savaştan çıkarı yoktur. Tersine, savaş her iki ülkenin emperyalizm karşısında konumlarını zayıflatmakta, emperyalizmin bölgedeki komplolarına uygun düşmektedir.

Savaş Washington'un politikasına, uluslararası gerginliği arttırma çabalarına uyumlu düşüyor. Onun Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerle çatışmayı körükleme politikasına uyumlu düşüyor. Gene onun, bölgede yitirdiği konumlarını geri kazanmak için asker yığmak, serüvenler ateşlemek politikasına uyumlu düşüyor. Savaş ABD'nin ve siyonizmin Arap halklarını bölüp, ipliği pazara çıkmış olan Camp Davit ihanetini bu kez süngü gücü ile dayatma planları ile de uyumlu düşüyor.

Petrol tekelleri «savaştan zarar gördükleri» demagojisini yapıyorlar. Oysa savaşın sonucunda ortaya çıkan bunalım, petrol tekellerinin kârlarına kâr katıyor. Aynı zamanda (Irak ve İran da içinde olmak üzere) petrol üreten ülkeler üzerindeki hegemonyalarını arttırmaya yarıyor. Bu savaştan kârlı çıkanlar yalnızca emperyalizmdir, uluslararası tekellerdir.

Savaşın patlak vermesiyle birlikte, emperyalist basındaki «Yakın Doğu petrollerini Sovyetler Birliği'nin ele geçirmeye çalışacağı» biçimindeki yalan kampanyası da hızlandı. Bu da bir rastlantı değildir. Çünkü ABD emperyalizmi her zaman olduğu gibi, «Sovyet tehdidi» masalının ardına gizlenerek bölgedeki askersel konumlarını güçlendirmede yol almak istemektedir. Yakın ve Ortadoğu'ya 200 bin kişilik «Yıldırım Ordusu»nu indirmek için gerekçeler aramaktadır. Oysa Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, Irak ile İran arasındaki savaşın bir an önce son bulması için çaba gösteriyorlar. SBKP MK organı «Pravda» gazetesi şöyle diyor: *«Irak ve İran arasındaki çatışma ne kadar tez önlenirse, o denli yararlı olacaktır. Bu gerginliğin bir an önce ortadan kaldırılması, bölgede politik havanın iyileştirilmesine katkıda bulunacak ve her iki ülkenin güçlerini, Irak ve İran halklarının önünde duran ertelenmez görevlere seferber etmelerini sağlayacaktır. Bundan da tüm barışsever halklar, barış ve ilerleme davası kazançlı çıkacaktır.»*

Irak–İran savaşı ülkemiz için de çok ciddi tehlikeler taşıyor. Bu savaş sınırlarımızda sürüyor. Ama daha da önemlisi, halkımıza dayatılan Amerikancı, NATO'cu cuntadan kaynaklanan tehlikedir. Cuntanın gelişi, ABD'nin bölgede askersel bir hegemonya oluşturma planlarıyla bağlıdır. Irak–İran çatışması emperyalizmin bölgemizde ne denli tehlikeli kışkırtmalarda bulunduğunu kanıtlamıştır. Nitekim emperyalist basın sık sık Türkiye'ye bölgesel jandarmalık rolünü yakıştırmakta, evvel eski sürdürdüğü Sovyetler Birliğine karşı kışkırtıcı demagojilerinin yanı sıra, askersel yönetimi Yakın Doğu halklarına karşı da kışkırtmaktadır. Türkiye halkınında, İran halkının da, Irak halkının da ortak düşmanı birdir, emperyalizmdir.

«Utku işçi sınıfınındır,

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş'la TPK'nin Sesi Radyosu'nun söyleşisinden

Soru: *Bilen Yoldaş, yeni politik durumla ilgili partimizin görüşünü açıklar mısınız?*

Yanıt: Türkiye tarihinin en karanlık günlerinden birini daha yaşıyor. 12 Eylül'den bu yana ülkemiz, Amerikancı bir askersel diktatora altındadır. Bu diktatora, generaller cuntası parlamenter sistemi kökünden yıktı. Saldırısının sivri ucunu işçi sınıfına çevirdi, halkımızın tüm demokratik kazanımlarını teker teker yok etti. İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, ulusal kurtuluş yıllarından bu yana en büyük ve en amansız bir saldırıyla karşı karşıyadır.

Askersel diktatora, Amerikancıdır, emperyalizmin çıkarlarını savunuyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvaziye dayanıyor. Politikasında anti-komünizm ağır basıyor.

12 Eylül devirmesi, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, NATO'ya egemen çevrelerin yeni askersel-politik saldırısıyla doğrudan bağlıdır. Emperyalistler, günümüzde sosyalist ülkelerle dünya çapında çatışma politikası izliyorlar. İran'da Şah'lığın yıkılmasından ve Afganistan'da devrimin yeni bir aşamaya yükselmesinden bu yana, Amerikan emperyalizmi Türkiye'ye çok daha büyük bir önem vermeye başladı. Bir çok kez açıkladığımız gibi, Pentagon Türkiye'yi bölgemizde tehlikeli planlarına gözü kapalı katılmaya zorluyor. Ne ki, bu planlar, yalnız emekçilerin değil, burjuvazinin önemli kesimlerinin bile çıkarlarıyla çatışıyor. O nedenle, emperyalist planların uygulanmasında değişik burjuva kesimlerinin de egemenliğe katıldığı parlamenter sistem giderek engel oluşturdu.

Emperyalistler, dayatmalarına kölece evet diyecek tek rejim olarak, askersel bir diktatorayı görüyor. İşte cuntayı yaratan başlıca etkenlerden birisi budur. Amerika ve NATO yayılıcı çevrelerinin çıkarlarıdır.

İlk iş: NATO'yu güçlendirmek

Cunta ilk iş olarak NATO'nun Güney Doğu kanadının güçlendirilmesinde ABD'nin dayatmalarını yerine getiriyor. Yunanistan'ın NATO'nun askersel kanadına dönüşünü sağlamak için, Türkiye'nin ulusal çıkarlarına aykırı her türlü ödünü vermeye hazırlanıyor. Öte yandan İsrail siyonistleri, cuntayı destekliyor. Bu da, Orta Doğu'da emperyalizmin yeni bir askersel blok oluşturma çabalarının artacağını gösteriyor. Cunta, daha ilk günden, NATO'ya ikili kölelik anlaşmalarına bağlı olduğunu açıklamıştır. ABD'nin ülkemizdeki üslerini daha da güçlendireceği, atom yığınaklarını arttıracağı açık bir gerçektir. Cunta'nın, Birleşmiş Milletler Cenevre temsilcisi Kırca bir Amerikan dergisinde Sovyetler Brliği'ne karşı kışkırtmalarda bulundu. Görülüyor ki, cunta, emperyalizmin planlarını uygulamada Orta Doğu'da kör bir vurucu güç oluyor. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkileri bozma girişimlerine karşı savaşımın başarısında, sosyalist ülkelerin ilkesel barış politikası temel etkendir.

TKP, öteden beri bir gerçeği vurguluyor: İşbirlikçi, tekelci burjuvazi derinleşen bunalımdan çıkış yolunu devlet tekelci kapitalizmine tırmanmakta görüyor. Egemen sınıflar, ülke kapılarını emperyalist tekellere açmak, bunların yatırım yapmalarını sağlamak için ekonomik bağımsızlıktan büsbütün vazgeçiyor. Tekeller vurgunlarının, aşırı karlarının önünde tüm engelleri, en başta işçi sınıfının örgütlerini, onun savaşımını ezmek için her yola hazırlanıyor. 12 Eylül devirmesinin altında, işte tekellerin bu planı yatıyor.

Emperyalizme dört bir yandan bağlanmış Türkiye'de burjuvazinin hızla tekelleşmesi, iç çelişkileri sertleştirdi. İşçi sınıfının, emekçilerin sömürüye karşı savaşı yeni boyutlar aldı. Burjuvazinin tekelci olmayan kanadı ile tekelci kanat arasında da karşıtlıklar büyüdü, devlet tekelci kapitalizmi yöntemleriyle, parlamenter demokrasi denilen bir rejim bağdaşmaz oldu. Onun yerine finans oligarşinin çıkarlarını yansıtan çıplak bir diktatora, 12 Eylül'de militarist klik eliyle ülkemize dayatıldı. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin Amerikancı cuntayı büyük bir sevinçle karşılaması bundandır.

Cunta, devrik hükümetin izlediği ekonomik politikayı, devlet tekel kapitalizmine özgü yöntemleri, olduğu gibi benimsediğini açıklıyor. Bu da doğaldır. Çünkü bu politika Demirellerin kafasından çıkmamıştır. Uluslararası Para Fonu'nun, Dünya Bankası'nın Türkiye'ye dayattığı bir politikadır. Amerikancı cuntanın emperyalist tekellerin adamı Özal'ı ekonominin başına getirmesi de o nedenle doğaldır. Cunta, işçi sınıfı üstündeki sömürüyü amansızca artıracak tüm zorbalık yöntemlerine başvuruyor. Yüzbinlerce işçi sendikal örgütlerinden yoksun ediliyor.

Halkın direnişini ezmek için

İşçi sınıfının, halk yığınlarının direnişleri üsteledi. Amerikancı cunta, gelecekte ortaya çıkacak çok daha güçlü bir halk hareketini, toplumsal patlamaları önlemek, düzeni ayakta tutmak amacı da taşıyor. Cunta öncesinde, yığınların savaşında yeni ve önemli çizgiler ortaya çıktı. TKP'nin son Merkez Komitesi Plenumunda öne konan demokrasi güçlerinin eylem birliği yolunda adımlar atıldı. İşçi sınıfı partileri arasında birliğin olanakları genişledi. Komünistlerle CHP sol kanadı ve dinsel inançlara bağlı yığınlar arasında, eylem birliği ortamı olgunlaştı. Kürdistan'daki ulusal guruplarla eylem birliği, birlikte savaşım yolu genişledi. En önemlisi, TKP, ülke ölçüsünde bir güç durumuna yükseldi. 60. kuruluş yılımızda hemen hemen tüm illerde TKP'nin varlığını duyurması iç gericiliği büsbütün korkuttu. 22–25 Temmuz'da yapılan bir milyon işçi ve emekçinin genel grevi, demokrasi savaşını yeni bir düzeye yükseltti. Bu güçlü, dev çıkış parlamentoda halk düşmanı Demirel hükümetine karşı bir çoğunluğun ortaya çıkmasında tek etken oldu. Hükümet yıkılma eşiğine geldi. Cuntanın erke el koymasından önce, ülkemizde çok geniş bir demokrasi hareketinin temel taşları döşeniyordu. Militarist klik bu gelişmeyi tankla, topla önlemek için, kendi parlamenter sistemi de içinde tüm özgürlüklere karşı saldırıya geçti.

Kuşkusuz cunta, demokrasi güçlerinin her şeye karşın güçlü bir eylem birliği sağlayamayışından, işçi sınıfının bölünmüşlüğünden, köylülüğün örgütsüzlüğünden, Kürt ve Türk halkının ilerici güçleri arasında tam bir bağlaşmanın gerçekleşmemesinden yararlandı. TKP, öteden beri, ülkemizin bir emperyalist komplo ile karşı karşıya olduğunu açıklamıştır. Partimiz, ardıcıl bir cephe ve eylem birliği politikasını izlemiştir. Ulusal demokratik cephenin kurulması üzerinde ayak diremiştir, diriyor.

Soru: *Bilen Yoldaş, cuntanın başı Evren geçtiğimiz günlerde bir basın toplantısı yaptı. Bu konuda ne diyorsunuz?*

Yanıt: Milli Güvenlik Konseyi adındaki cuntanın başı Evren, son basın toplantısında, bizim görüşlerimizi doğrulamaktan başka hiç bir şey söylememiştir. Bir kez daha cuntanın Amerika ve NATO'ya bağlılığını açıkladı, tekellerin çıkarlarını savundu, işçi sınıfına, emekçilere, demokrasi güçlerine saldırdı.

Generaller, işbaşına geldikleri günden beri, yoğun bir demagoji yapıyorlar. Bir yandan demokrasiyi kökünden yok edi-

partimizindir»

yorlar, öte yandan demokrasiyi kurtarmak için erke el koyduk diyorlar.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar

Bir yandan, Atatürkçüyüz diye açıklıyorlar, öte yandan Atatürk'ün başında olduğu ulusal kurtuluş savaşıyla elde ettiğimiz bağımsızlığımıza hıyanet ediyorlar.

Sonra, cuntacı generaller, askersel devirmeden Amerika'nın haberi yok derken, ABD Dışişleri bakanlığı haberim var diyor.

Evren bir yandan askersel devirmenin kansız gerçekleştiğini söylüyor, öte yandan da terör eylemlerinde Sakarya savaşlarındaki kadar insan öldü diyor. Generalleri, erke kadar tırmandıran CIA'nın MİT'in, kontr-gerillanın kışkırttığı terör eylemleridir.

Cunta, orta katmanları şaşırtmak için «terör sona erdi» diyor. Bu sav, onu öne sürenleri vuruyor. Faşist MHP'nin terörüne artık gerçekten gerek kalmadı. Çünkü terör erke geldi.

Cuntacı generaller, yeniden demokrasiye dönüşten dem vuruyorlar. Eğer halk diktaya boyun eğerse, generaller demokrasiye dönceklermiş ... Demokrasi, ancak onun düşmanlarına karşı savaşımla elde edilebilir. Demokrasiye saldıranları uysallaştırmaya kalkışmakla yalnızca onların saldırılarına çanak tutulmuş olur.

Soru: *Cuntanın geleceği nedir?*

Yanıt: Cunta, her şeyden önce Amerikan emperyalizmine ve Federal Alman emperyalizmine dayanıyor. Bunlardan destek alıyor. Nedir ki, ülkemizdeki askersel devirme, NATO içindeki çelişkileri hızlandırıyor. NATO'nun küçük ülkeleri, askersel diktatörlüğe karşı çıkarken, NATO başları ABD ve Batı Almanya bu ülkelere yoğun baskılar yapıyor.

Faşistler erkin tümünü istiyor

Cunta, ülkede tüm çabalarına karşın, burjuva politik partilerinin tümüyle desteğini kazanamamıştır. O, bu partiler içinde kendisine en yakın kesimleri birleştirmeye çalışıyor. Ne ki, bu çabalar cuntayla öteki burjuva politik güçleri arasındaki çelişkileri keskinleştiriyor. Cunta, orta katmanların arasında terörizmin yarattığı paniği sömürüyor. Ama bu da kısa erimlidir. Ağır ekonomik bunalımın yükü bu katmanların omuzlarına biniyor. İşçi sınıfı, emekçiler, cuntanın ağır saldırılarına karşı yeniden güç topluyor ve daha güçlü direnişlere hazırlanıyor.

Cunta, kendi içinde de birlik sağlayamadı. Generaller, ilerideki hesaplaşmalarının ilk hazırlıklarını yapıyorlar. Askeri Şura orduda 30 Ağustos'tan sonra şimdi ikinci bir tırpan hazırlıyor. Evren'in başta görünmesine karşın, NATO'nun, Amerika'nın has adamlarından Haydar Saltık'ın gerçek gücü elde tuttuğu biliniyor.

Bir olayın üstünde duralım: Türkeş, askersel devirmeden sonra, faşistlerin etkin olduğu 28. Tümen'e sığındı. Ancak Cuntayla yapılan pazarlık sonucu teslim oldu. Sıkıyönetim komutanları arasında emperyalizmin en gerici, saldırgan kesimlerinin çıkarlarını savunan açık faşist generaller vardır.

Cunta içinde ayrışma şimdiden ortaya çıkıyor. Kuracakları hükümet sorununda ayrılıklar baş gösterdi. Faşist öğeler dizginleri ortaksız kendi ellerinde toplamak istiyorlar. 12 Eylül devirmesiyle militarist klik kendi iç boğuşmalarında da yolun ilk yarısını aldı. Olasıdır ki, bu devirme son devirme olmayacaktır.

Cuntaya karşı birlik

Ancak tüm demokrasi güçleri bugünkü cuntayı yıktıkları gün, militarist kliğin sonu belirsiz serüvenlerine son verilebilir. Cuntanın varlığı, halkımızı, ülkemizi korkunç bir yıkıma götürüyor.

Soru: *Bilen Yoldaş, bu durumda partimizin, halkımızın önünde duran görev nedir?*

Yanıt: Bugün ivedi görevimiz, cuntayı içte ve dışta yalıtlamak, onun iç yüzünü sergilemek, cuntaya karşı tüm güçleri bir tek cephede birleştirmektir. Bugün Türkiye'nin tüm ekonomik, toplumsal ve politik sorunlarının çözülmesinde baş politik engel Amerikancı, NATO'cu cuntadır.

Koşullar daha da sertleşti. Sınıf savaşı Kordon boyunun düz kaldırımlarına benzemez. Utku, her türlü dönemeçte her türlü koşulda savaşmaya yetenekli olan işçi sınıfınındır. Partimizindir. Onun olacaktır. Böyle bir sınıf ve böyle bir parti vardır.

Lenin köşesi

«Ne gelirse gelsin»

1905 devrimi kazanımlarını adım adım yok etmeye girişen gerici Stolipin hükümeti döneminin ağır terör koşullarında Lenin, *«Devrim ve Karşı-devrim»* yapıtında, yarın tüm ulusu kaplayan politik bir bunalım yeniden yükselince, *«genel halk hareketinin başına yeniden proletaryanın geçeceğini»* gösteriyor. Şöyle yazıyor:

«Sosyaldemokrat işçi partisi bu rolü üstlenmeye hazır olmalıdır. 1905 ve onu izleyen yılların olaylarıyla gübrelenmiş bir topraktaki ekim on kat daha iyi bir ürün verecektir. Eğer bir kaç bin sınıf bilinçli, ileri işçiden oluşan bir partiyi 1905 sonunda bir milyon proleter izlediyse, şimdi saflarında devrim içinde eğitilmiş ve savaşım içinde işçi yığınıyla en sıkı şekilde bağlanmış onbinlerce sosyaldemokratı birleştiren partimiz, milyonları birlikte çekip götürecek ve düşmanı yere serecektir.» (Lenin, Yapıtlar, Alm., c. 13, s. 112.)

Lenin aynı dönem içinde 1909'da yazdığı başka bir yazıda, proletaryanın sınıf, yığın ve öncü partisinin etkinliğinin yok edilemeyeceğine, proletaryanın her engele karşın utkuya ulaşacağına olan derin inancını şöyle dile getiriyor: *«Şu ya da bu türden yığın örgütlerini dağıtmak olanaklıdır, legal sendikal birlikleri öldürünceye kadar sürek avına uğratmak olanaklıdır, karşı-devrimci bir rejimde polis baskısıyla işçilerin her türlü açık çıkışını yenmek olanaklıdır, ama dünyada hiçbir güç kapitalist bir ülkede işçilerin yığınsal birleşmesini yokedemez. Rusya da artık böyle bir ülke olmuştur. Şu ya da bu şekilde, legal ya da yarı legal, açık ya da gizli, işçi sınıfı her zaman birleşmenin herhangi bir olanağını bulacaktır-heryerde ve her zaman sınıf bilinçli işçiler, partilerine bağlı sosyaldemokratlar, yığınların önünde yürüyecek, heryerde ve her zaman onları birleştirecek, yığınları böylece partinin ruhunda etkileyeceklerdir ...*

Azılı gerici Kara Yüzler istedikleri kadar Duma'da ve dışında, başkentte ve ülkenin en uzak köşelerinde utku çığlıkları atıp ulusunlar, gericilik istediği kadar azsın-pek zeki Bay Stolipin, dengeyi zar zor koruyan otokrasiyi çöküşe daha da yakınlaştırmadan, politik akıldışılık ve deliliklerin yeni bir düğümüne yolaçmadan, proletaryanın saflarına, köylü yığınlarının devrimci unsurlarının saflarına yeni ve taze güçler kazandırmadan tek bir adım atamıyacaktır. Yığınlarla en sıkı bağ içinde, amaçlı bir çalışmayla kendini daha da pekiştirmeyi başaracak olan parti; en ileri sınıfın öncüsünü örgütlemeyi, gücünü proletaryanın her yaşam belirtisini sosyaldemokrat ruh içinde etkileyecek şekilde yöneltebilmeyi başaracak olan parti üstün gelecektir. Ne gelirse gelsin!» (a. g. y., c. 15, s. 354.)

Cuntaya karşı direnişte birleşelim

(1. sayfadan devam)
yükselmesine duvar çekmek ve bunalımın yükünü daha büyük zorbalıkla halkın üzerine yıkmak amacını taşıyor.»

Halkı aldatma çabaları

«Cunta açıklamalarıyla halkı aldatmaya çalışıyor. Sözde terörizme karşı, politik partilerin, parlamentonun, anayasal kurumların görevlerini yerine getirmemesinden ötürü yönetime el koymak zorunda kaldığını söylüyor. Oysa Milli Güvenlik Kurulu denilen gölge hükümetin çoktan beri erke ortak olduğu ve sıkıyönetim aracılığı ile bugün cuntanın başındaki generallerin istedikleri önlemleri alma yetkisinde olduğu biliniyor. Üstelik, emperyalizmin kışkırttığı terörizmin uygulayıcıları arasında bu cuntaya bağlı bazı faşizm yanlısı sıkıyönetim komutanları da vardır. Cunta faşizme ve zorbalığa karşı milyonlarca insanı aldatmak için tıpkı sola karşı olduğu kadar, MHP'ye ve AP başlarına da sözde karşıymış gibi görünüyor. Gerçekte o, açıklamalarıyla, uygulamaya koyduğu önlemlerle, şimdi devirdiği hükümetin gerici, halk düşmanı politikasını daha amansızca yürütüyor. MHP'nin düşman olduğu demokratik özgürlükleri bugün cunta yok ediyor. Generaller tekellere karşı direnen milyonlarca işçiyi aldatmak için, DİSK'e karşı oldukları kadar, faşist sendikaya da sözde karşıymış gibi görünüyorlar. Oysa onlar, tekellerin, onların örgütü TİSK'in karşısında işçi sınıfını ilerici sendikal örgütünden yoksun bırakıyorlar. Cunta halkımızın yurtseverlik duygularını sömürmek, onu şaşırtmak amacıyla, Atatürk ilkelerine bağlı olduğunu, ulusal varlığa yönelik tehlikeye karşı işbaşına geldiğini söylüyor. Oysa cuntacı generaller, daha ilk günden ulusal egemenliğimiz için en büyük tehlike olan NATO'ya ve Türkiye'yi komşumuz olan ülkelerle karşı karşıya getiren ikili kölelik anlaşmasına bağlılıklarını açıkladılar.

Tüm gizleme çabalarına karşın cuntanın iç yüzü ortadadır. Bu Amerikancı, NATO'cu generaller cuntası, başta işçi sınıfı ve tüm demokrasi güçleri olmak üzere, halkımıza, ulusal bağımsızlığımıza, egemenliğimize karşıdır. Cunta emperyalizmin, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin hizmetindedir.»

TKP dimdik ayaktadır

«İşçi sınıfının, emekçilerin yanısıra, burjuvazinin de değişik kesimlerini karşısına alan cunta. Türkiye'mizin karşı karşıya olduğu hiç bir canalıcı sorunu çözemeyecektir. Demokrasiden, özgürlükten yana, tüm güçlerin ortak direnişiyle bu askersel zorbalık rejimi yıkılacaktır. TKP dimdik ayaktadır, tüm gücüyle savaşıyor.

Komünistlerin görevi, bu direnişte, demokrasi ve özgürlük güçlerine örnek olmak, savaş gücünü yükseltmek ve tüm bu güçler arasındaki savaş arkadaşlığını pekiştirmektir.

TİP'liler, TSİP'liler, CHP'liler, MSP'liler, Kürt demokratları Amerikancı cuntaya karşı olan herkes, aralarındaki ayrılıkları bir yana bırakıp, bu direnişte omuz omuza vermelidir. Cuntaya karşı savaşmak isteyen tüm güçler örgüt yasaklarına boyun eğmemeli, yeni koşullara uygun gizli örgütler kurmalıdırlar.

Yurtsever er, assubaylar ve subaylar, Amerikancı cuntanın orduyu halkın üstüne sürmesine karşı çıkmalı, ABD'nin NATO'nun çıkarlarını koruyan cuntaya karşı halkın direnişinin yanında yer almalıdırlar.

Amerikancı cuntaya karşı direnişte tüm yurttaşlar birleşin!

12. Eylül 1980 – TKP MK»

> *Cuntaya karşı demokrasi ve bağımsızlık için savaş!*

Kemalistler ve dindar çevreler

(4. sayfadan devam)
balık rejimi döneminde pek güzel belirtmişti: *«İstiklal savaşımızda Amerikan mandası isteyen zihniyet bugün yine karşımızda.»* Gerçekten bu cuntanın sözümona «laikliği», sözümona «modern» Türkiye'yi savunur görünüp gerçekte ABD'ye hizmet etmesi «Kemalist bir geleneğin» mirası değil, ancak olsa olsa Atatürk düşmanı *«Amerikan mandacılarının»* mirası olabilir. *«İngiliz Muhibleri»*-nin, «Damat Ferit'lerin» mirası olabilir.

Cunta yurdumuzu tümüyle ABD'nin çıkarlarına köle ediyor. Ekonomide tekellerin çıkarları uğruna orta katmanların ve ulusal burjuvazinin yıkımı politikası izleniyor. Bu koşullarda, komünist olsun, Kemalist görüşler benimsesin, İslam ideolojisini savunsun, inancı, dünya görüşü ne olursa olsun, emperyalizme, tekellere karşı olan herkesin eylem birliği her zamankinden daha zorunlu olmuştur. *Düşman ortaktır: Emperyalizm; işbirlikçi tekeller; «Kemalizm» maskesi ardında emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin çıkarlarının bekçiliğini yapan militarist cunta.*

Emperyalist yayınlarda Türkiye

(4. sayfadan devam)
tiği zaman yönetimi ele alması NATO ülkelerinde hoşnutlukla karşılanıyor.» Ve «Sunday Telegraph» emperyalist dünyanın en içten duygularını da dile getiriyor: *«Bir kez daha başarabilirlerse ... tüm Batıda minetle anılacaklardır»!*

Hep biliniyor: Hükümet devirmesini Türkiye radyolarından da, cuntanın resmi açıklamalarından da önce «Amerikanın Sesi» duyurdu. ABD Dışişleri bakanlığı, *devirmeden önceden haberli olduğunu* dünyaya ilân etti. Şimdi cunta bir yandan devirmenin NATO'nun, ABD'nin gözetimi altında yapıldığını gizlemeye çalışıyor. Ama öte yandan da radyolarıyla, tümüyle emri altına aldığı basınla emperyalizmin desteğini gösterip övünmeden de edemiyor. Halkın hiç bir kesiminde yığınsal desteği olmayan, gücünü yalnızca Pentagon'dan, NATO'dan alan bir cunta, başka neyle övünsün ya?

60. savaş yılımız

(1. sayfadan devam)
lü terörist olayların içinde göstermek için «Tercüman»ı, «Yankı»sı, «BBC»si ile yalan ve provokasyon makinası harekete geçirildi. Örneğin, bu koronun elebaşılarından İngiliz «Daily Telegraph» gazetesi *«darbeden önceki günlerde hiziplere ayrılmış sol'un Komünist Partisi'nin bayrağı altında birleşmekte olduğunu gösteren belirtiler var»* diyor. O, bu sözlerle TKP'ni halka sözde «sol» serüvenci guruplarla özdeş gibi göstermeyi amaçlıyor. Ama tüm bu kampanya aynı zamanda emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin uykularını kaçıran büyük korkuyu, TKP korkusunu; en geniş demokratik güçlerin işçi sınıfı önderliğinde eylem birliği korkusunu da dile getiriyor.

Cuntanın zulmü karşısında şimdi komünistlerin yüreğinde yaprak kıpırdamıyor! Ne yılgınlık, ne umutsuzca serüvencilik, intihar eylemleri. Soğukkanlı bir cesaretle, yeni koşullara uygun direniş sürüyor. Amerikancı cunta halkımızın savaşları içinde dünden daha yığınsal ve daha güçlü bir biçimde kurulacak olan ilerici-demokratik güçlerin eylem birliği ile yıkılacaktır. TKP'nin cuntaya karşı tüm yığınları birleştirme politikası, biricik devrimci yoldur. TKP dimdik ayaktadır. İşçi sınıfı dimdik ayaktadır. *Fabrikalar TKP'nin kalesidir!*

Cuntanın cinayetlerine engel olalım!

(1. sayfadan devam)
li bir ortam yaratmaktı. Bunu hem biz komünistler, hem de pek çok ilerici, demokrat aydın, yazar tekrar tekrar yazmış ve söylemiştik. Kanlı komplonun örgütleyicisi emperyalizmin üstümüze saldığı generaller mi «can güvenliğimizi» sağlıyacaktı? Bu, Mafyanın aldığı haraç için, «haraç değil, gangsterlere karşı koruma ücreti» demesine benziyordu.

Sivil cinayetler yerine askersel kan dökme dönemi

Önleneceği söylenen terörün kaynağı MHP zaten faşist komutanlar aracılığıyla ünlü «emir komuta zinciri» içinde yerini almıştı. Bunun pazarlıkları daha Türkeş 28. tümene sığınmışken yapıldı. Üstelik adına «anarşi» dedikleri başıbozuk teröre artık MHP'liler de gerek görmüyorlar: Sivil profesyonellerin cinayetleri dönemi bitmiş, cuntanın, askersel birliklerinin yığınsal kan dökme dönemi başlamıştır.

Cuntanın «can güvenliği» demagajisine artık özgürlükten yana hiç kimse kanmamalıdır. Cunta bu alçakça yalanı sürdürebilmek için adı duyulmuş aydınlara *şimdilik* dokunmuyor. O, canavarca, işçilerin, emekçilerin, komünistlerin, yurtsever gençlerin üzerine saldırıyor. Tutukladığı kimi tanınmış kimseleri salıverirken, öte yandan İstanbul ve Kocaeli'de on bin, Çukurova'da on bin, Kürdistan'da on bin ve ülkenin dört bir yanında sayıları 70–80 bini bulan yurttaşı zindanlara atıyor. Bu insanlar nereye götürüldü? Kendilerini neler bekliyor? Kimse bilmiyor . . .

Terörün bir merkezi Kürdistan. Emperyalizmin hizmetinde Orta Doğu'da olası serüvenlere hazır olmak için, eli kanlı generaller doğu sınırında «cephe gerisini» sağlama almak istiyorlar. Bu nedenle Kürdistan'da terör bir *soykırımına* dönüşme potansiyeli de taşıyor.

Ana hedefleri işçi sınıfıdır

En büyük terör ise endüstri merkezlerinde, işçi mahallelerinde uygulanıyor. İşçiler ailesi ile birlikte zindana atılıyor. Ele geçiremedikleri sendika militanlarının anasını, çocuğunu «rehin» tutuyorlarlar. Ama işçi sınıfını dize getiremiyorlar. Uluslararası tepkiden korkup salıverdikleri bir yurtsever aydın, işkenceden çıkan, eli yüzü kan içinde yiğit işçi kadınların kendisine *«Dışardakilere söyleyin: Konuşmadık, konuşmayacağız!»* dediklerini aktarıyor.

Cunta emperyalist propagandanın yarattığı bulanıklıktan yararlanmak için elini çabuk tutmak zorunda. İşkenceler, cinayetler ortaya çıkmadan devrimci güçleri yok edebilmek için her yolu deniyor. Ama yel eken fırtına biçer. İşçi ve emekçi mahallelerinden cuntaya karşı nefret dalgaları kabarıyor. Cunta döktüğü kanda boğulacaktır! Birleşelim! Cuntanın cinayetlerine engel olalım!

Tekellerin hizmetinde

(3. sayfadan devam)
yok edilecek, ya da salt göstermelik bir hale getirilecekti.

«Kan,ter ve gözyaşı»

Tüm bunların önünde tek engel vardı: Böylesi halk düşmanı bir programın karşısında emekçi yığınların tepkisinin devrimci kabarmalara dönüşmesi nasıl önlenecekti?

Dünyadaki tüm örnekler şunu gösteriyor: Bağımlı ve geri bir sosyo-ekonomik yapıda tekellerin çıkarları halkın demokratik hak ve özgürlükleri ile her yerde olduğundan daha keskin şekilde çelişiyor. İMF'ler, yerli, yabancı tekeller kısa sürede demokratik kurumları biçimsel bile olsa bir ayak bağı olarak görmeye başlıyor, baskıcı, zorba rejimlere yönelebiliyorlar. Şili faşizmi, Güney Kore bunun örnekleri.

İşte Türkiye'de de cunta, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin sorununa aynı yanıtı getirdi. Onların ekonomik planlarını kendi zorbalık politikasıyla tamamladı. Cunta, tekellerin hizmetinde, *«Alınacak bütün tedbirlerin üzerinde milletimizin bütün olarak göstereceği sabır, metanet ve fedakarlık başlıca güvencemiz olacaktır»* (a. y.) diyor. Şimdi cuntadan atanmalı hükümetin sanayi ve teknoloji bakanı olan Türkiye Şişe ve Cam Fabrikaları A. Ş. Genel Müdürü Şahap Kocatopçu, bunu daha çıplak söylemişti: *«Günümüzde Türkiye'yi, Churchill'in 2. dünya savaşında İngilizlere 'kan, ter ve gözyaşı' vaat edebildiği günlerdeki olgunluğa getirmek gerekmektedir».* (Cumhuriyet, 25. 6. 1980.)

«Halkın sıkıntılarını hafifletecek» programın gerçekte halka vaat ettiği işte budur: *Kan, ter ve gözyaşı.*

Sınıf sendikacılığı yaşıyor

yaşayacak!

Kürdistan'da terör

(3. sayfadan devam)
kadın-erkek, genç-ihtiyar tüm Kürt halkına karşı saldırıları işte böylesi son derece tehlikeli, korkunç planlara yöneliktir. Kürtler, Türkler, tüm Türkiye halkı uyanık olmalıyız: Kürdiktan'daki teröre, manevralara, askersel yığınağa birlikte karşı çıkalım, cuntaya karşı birleşelim. Emperyalizmin Türkiye'yi bölgede serüvenlere hazırlama planlarının, Kürt halkına yönelik korkunç provokasyon tuzaklarının karşısına hep birlikte dikilelim, birlikte savaşalım.

Sınıf sendikacılığı yok edilemez

(2. sayfadan devam)
sel bağlarını yıkamadı: Binlerce sendika militanı cuntaya teslim olmadı; Maden-İş'in üyesi grevci işçiler cuntanın ilk saldırısını örgütlü şekilde göğüslemeyi başardılar. Grev yasağına karşın grevi bir gün sürdürdüler ve bunun ardından da tam bir birlik içinde hareket ettiler. DİSK'in, Maden-İş'in savaş ilkeleri, gelenekleri, savaşkan kadro bağları işçi sınıfımızın yaşamında kazınmışçasına yer etmiştir. Sınıf sendikacılığı «geçmişin tatlı bir anısı» gibi yaşamayacak, varlığını savaş içinde sürdürecektir. Çünkü bunalım artarak sürecek. Çünkü tekeller bunalımın yükünü tümüyle işçi sınıfına, emekçilere yıkmak için çabalarını daha da arttıracaklar. Sınıf sendikacılığı işte buna karşı, işçinin ekmeğini elinden alan tekellere, emperyalizme, cuntaya karşı, keyfiliğe, zorbalığa karşı savaşacaktır. Bunalımın sorumlusu yalnızca İMF'ler, holdinglerdir; işçi sınıfı değil.

Komünistler bu yeni koşullarda sendikal savaşımın da başını çekmek sorumluluğunu taşıdıklarının bilincindedir: Yeni örgüt ve savaş biçimlerini geliştirmek yığınlara maletmek. Tekellerin saldırısına, keyfiliğe, zorbalığa karşı Türk-İş'ten, DİSK'ten ve tüm işçilerin eylem birliğini sağlamak. Cuntanın demagojilerini açığa vurmak. Sınıf sendikalarının savaşkan varlığını sürdürürken, her türlü legal olanaktan da sonuna dek yararlanmayı bir an elden bırakmamak. Türk-İş'in devlet emrinde düzmece bir sendikaya dönüştürülmesine karşı Türk-İş tabanını, Türk-İş'li sendikacıları sürekli uyarmak, Türk-İş sendikalarına sahip çıkmak. Tüm bunlar sendikal savaşımda komünistlerin önünde duran önemli görevlerdir.

TKP dimdik ayaktadır. İşçi militanları dimdik ayaktadır. İşçi sınıfının savaşımını ve sınıf sendikacılığı hareketini yok etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir!

Salvo ateşinde çetin

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın Partinin 60. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşma

İ. Bilen Yoldaş TKP'nin 60. yıldönümü için törende yaptığı konuşmasına burjuvazinin 58 yıldan beri koyduğu yasağa, çetin savaş koşullarına karşın partimizin *etkinliği olan, saygınlığı artan, ulusal çapta bir parti olarak* 60. yılına girdiğini, *genç, yiğit kadrolarıyla gücünü dosta düşmana onaylattığını* belirterek başladı.

Konuşmada insanlığın önündeki baş sorunun «*barışı koruma, gerginliği azaltma, nükleer bir savaşı önleme*» olduğu belirtildi.

En geniş çevreleri kapsayacak barış ve silâhsızlanma savaşımında komünist partilerin ortak toplantı ve eylemleri büyük önem taşıyor. «*Emperyalizmin dünya devrim sürecine saldırılarını geri püskürtmek, barış demokrasi ve sosyalizm için savaşın sorunlarını görüşmek için dünya çapında komünist partilerinin toplantıları geçmişte önemli bir rol oynamıştır . . . TKP komünist partilerinin yeni bir dünya forumunu güncel sayıyor.*»

Konuşmada emperyalist devletler ve en başta ABD'nin «Çin kozunu» oynama politikalarına ve Pekin'in hegemonyacı politikasına değinildi: «*Bu arada Pekin'in emperyalizmle işbirliği politikasını maskelemek için bazı komünist partileriyle ilişki kurduğunu görüyoruz. TKP'ne göre bölücülük politikasının bu yeni taktiğine anlayış göstermek, Maoculuğa ödün vermek komünist partilerinin barış ve sosyalizm için ortak savaşının amaçlarına ters düşmek demektir.*»

Emperyalist komplo

Konuşmada İ. Bilen Yoldaş Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu emperyalist komployu gösterdi. Konuşmasını şöyle sürdürdü: «*Tehlike niçin büyüktür? Çünkü bugün Türkiye, tarihinin en ağır ekonomik, sosyal bunalımını yaşıyor. Milyonlarca insanın yoksulluğa itildiği, bir avuç tekelcinin tüm ekonomiye artan ölçüde egemen olduğu, sınıfsal çelişkilerin ve savaşlarının keskinleştiği koşullarda, egemen sınıfın içinde toplumsal patlamayı zorbalıkla bastırma eğilimi güç kazanıyor. Tekelci burjuvazinin en gerici, işbirlikçi, en parazit kesimleri arasında, dışta bölge çapında hegemonyacı, içte terörist bir faşist diktatörlük hevesi kabarıyor. Bunlar faşist örgütleri destekliyor. Ayrıcalıklarını yitiren, sınıflarından kopan, yoksullaşan, yıkıma uğrayan toplumsal katmanlar arasında faşist ideolojiyi yayıyorlar. Böylece, emperyalizmin uluslararası durumu sertleştiren en gerici, saldırgan çevreleriyle, Türkiye egemen sınıflarının en gerici çevrelerinin çıkarları çakışıyor. Bu durum, ülkemizde yarı-askersel zorbalık rejiminin ve faşizmin tehlikesinin politik kaynağını oluşturuyor.*»

Hükümet, sıkıyönetim, faşist çeteler, işçi sınıfına, emekçilere, gençlere, Kürt halkına dört bir yandan saldırıyarlar.

«*Egemen sınıflar giderek daralan bir yolda yürüyor. Onların zorbalığı, ister istemez milyonlarca emekçiyi kanlı saldırılara, devlet terörüne karşı baş kaldırma yolunda eğitiyor . . . Hiç bir baskı, hiç bir zorbalık işçi sınıfının savaşını durduramaz.*» . . .

Eylem birliği

«*Yığınlar nerede savaşıyorsa, partimiz oradadır. Ama bununla yalnız komünistlerin savaş boylarında olduğunu söylemiyoruz. İster bizimle omuz omuza olsun, ister olmasın, bir çok politik örgüt ve gurup, bu savaşların içinde yer alıyor. Komünist partisinin dışında nice genç işçi ve öğrenci yiğitçe savaşıyor. Savaşın kendisi, hergün yeni yeni güçleri alana sürüyor.*

Biz şimdi gözlerimizi yığınlara, onların savaşmaya yetenekli güçlerine çeviriyoruz. Yığınların savaşlarını, tüm militan güçleri örgütlemek, onlarla sıkı sıkıya bağlanmak, savaşan her dürüst insanla sıcak ilişkiler kurmak . . . Ancak böylelikle milyonları savaşa çekmek yenilmez bir birlik, yıkılmaz bir cephe kurmak olanaklıdır.

Hiç bir yerde artık, bundan bir yıl önceki eylem yöntemleri yeterli değildir. Komünistler, yığınların yaratıcılıkla bulup, çıkardıkları her tür savaşım biçimini geliştirmeli, onları daha örgütlü, daha yaygın ve etkili yapmak için, bu savaşları serüvenlerden korumak için ellerinden geleni yapmalıdır. TKP'nin programı, her tür savaş biçimini uygulamaya hazır olmayı öngörür.»

TKP'nin önceden gösterdiği emperyalist komplonun uygulanmasının yoğunlaştığı, halkımıza askersel bir diktatörlüğün dayatıldığı günümüzde, partimizin gösterdiği bu savaş yolunun güncelliği daha da artmaktadır.

İ. Bilen Yoldaş konuşmasında, «*Yığınların eyleminin başarıya ulaşmasının, her şeyden önce bu savaşları yöneten Komünist Partisi'nin güçlendirilmesinin yanı sıra işçi sınıfının, tüm halk güçlerinin birliğini gerektirdiğini*» gösteriyor. Günümüzde kat kat daha çetinleşen savaş koşullarında Amerikancı cuntaya karşı savaşta eylem birliğinin önemi de son derece artıyor. Konuşmada TİP ve TSİP'le birlikte savaşın önemi üzerinde duruluyor. Anti-emperyalist gençliğin savaşkan birliğinin, Kürt halkıyla, onun ulusal baskıya karşı savaşan güçleri ile eylem birliğinin büyük önemi vurgulanıyor.

«*TKP, tüm halk güçlerinin savaşlarını, işçilerin, köylülerin, orta katmanların savaşlarını bir sel yatağında birleştirmek için savaşıyor.*»

Daha güçlü bir TKP

Konuşmada çözümleyici önem taşıdığı gösterilen TKP'ni çok yönlü güçlendirme görevi, özellikle parti örgütlerini başta fabrikalar olmak üzere köyde, kentte her yerde daha da güçlendirmek, ideolojik çalışmayı yetkinleştirmek görevi, askersel diktatörlük koşullarında bugün daha da yakıcılaşmaktadır. İ. Bilen Yoldaş şöyle belirtiyor:

«*İşçi sınıfının politik birliği doğrultusunda adımlar atmak. Türk ve Kürt uluslarından, ulusal azınlıklardan anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekel güçleri tek bir savaşım cephesinde, ulusal demokratik cephede birleştirmek. Yığınların güncel istemlerinden yola çıkarak onları emperyalizmin komplosuna, NATO'culuğa, zorbalık rejimine, halk düşmanı hükümete, faşist tehlikeye, hayat pahalılığına ve işsizliğe, militarizme ve silâhlanmaya karşı savaşıma çekmek. Yığınları bu savaşımın içinde eğitmek. Sosyalizme açılan ileri demokratik devrimin politik ordusunu böyle hazırlamak. TKP'nin önünde duran bütün bu görevlerin çözülmesi öncelikle TKP'nin her alanda güçlenmesine bağlıdır.*»

«*İdeolojik alanda savaş günümüzde en önemli savaş kesimlerinden biridir. Burjuvazinin, küçük burjuva ideolojilerinin aralıksız saldırıları karşısında Marksizm-Leninizmin arılığını korumak, onu savaşta yaratıcılıkla uygulamak vazgeçilmez ödevimizdir.*»

İ. Bilen Yoldaş konuşmasında «sol» ve sağ sapmalara, Yürükoğlu'culuğa, Şevket Süreyya-Vedat Nedim Tör ve ihanetlerine değindi. TKP'nin tarihinden dersler çıkardı, illegal savaşımı, partiyi güçlendirmeyi savsaklamanın yanlışlığı üzerinde durdu.

«*Uzun süren illegalite koşullarında parti içinde oportünizme karşı savaş zaman zaman ağır bastı. İdeolojik çalışmalardaki zayıflık nedeniyle, örgütsel önlemler öne çıktı. Bu durum, TKP'yi ardıcıl olarak yığın bağlarını güçlendir-*

savaş!

mekten ve yetkin bir bağlaşıklık politikasını yaşama geçirmekten zaman alıkoydu. Sağlam bir illegal örgütlenmenin etksikliği, legal olanakların da en geniş biçimde değerlendirilmesine engel oldu.

TKP 1973 yılında savaş tarihinden çıkardığı dersleri uluslararası komünist hareketin deneyleri ışığında değerlendirdi ve ülkenin içinde bulunduğu somut koşullara uyguladı. İllegal ve legal çalışmayı doğru bir biçimde uyumlaştıran yeni bir atılım dönemine girdi.

Atılım dönemiyle her türlü likidatörlük ve legalizm eğilimleri kırılmış oldu. Ve parti ulusal çapta örgütlü bir güç durumuna yükseldi.

Parti tarihine, deneylerimize eleştirici bir gözle bakmak, partimizin yanlışlarından gereken sonuçları çıkarmak görevimizdir. Ama bu, parti tarihimizin yadsınması anlamına gelmez. Parti tarihinin zorluklarla dolu dönemlerini partimizin bugününe vurmak, partimizin varlığını tartışmak isteyenlere tek yanıt parti tarihine sımsıkı sarılmak, partimizin tüm savaş kalıtına, sahip çıkmak olmalıdır. 60. yıldönümümüzde hiç bir ikircime yer vermeksizin, şu gerçeği vurgulamak gerekiyor: Parti tarihinde kirli bir ün yapan ve parti sıralarından kovulan bir avuç parti düşmanı dışında, TKP'nin tüm savaşçıları, yanlışları, eksikleri ve sınıf savaşına yararlarıyla tarihimizdeki yerlerini geri sökülmezcesine almışlardır.

Komünistler günümüzde egemen sınıfların ağır bir salvo ateşi altında çetin bir savaş yürütüyorlar. Çok sayıda parti üyesi, faşist ve maocu terörist çetelerce öldürüldü. Gözaltına alınan komünistlere, ilericilere karşı ağır işkenceler uygulanıyor. TKP çetin savaş yolunda kuruluşundan bugüne kadar binlerce kurban vermiştir.»

TKP sözünün eridir

İ. Bilen Yoldaş konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

«Mustafa Suphi'lerin başlattığı şanlı parti tarihi komünizmin yüce ilkeleri için canını veren bu yiğit militanların savaşlarıyla yazılmıştır. Devrimcilerin kanıyla daha da kızıllaşan, elden ele, kuşaktan kuşağa geçen savaş bayrağımız bugün sınıf savaşının ateş boylarında dalgalanıyor.

TKP'nin kuruluş kongresinden Lenin'e gönderdilen telgrafta şöyle deniyor: 'Komünistler, Komünist Partisi, sosyal devrim yolunda üstün gelmek için en büyük özverilere hazırdır. İşçi sınıfının öncüsü, savaşkan partisi, görevini onurla yerine getirecektir' . . .

TKP sözünün eridir.»

M İ L İ T A N L A R D A N

TKP yaşıyor, savaşıyor!

. . . TKP'nin 60. kuruluş yıldönümü olan 10 Eylül sabahı hemen her yerde TKP'nin bildirileri, afişleri göze çarpıyordu. Başlarımız çalışan insanların gururuyla dimdik, yüreklerimizde sömürücülere karşı duyduğumuz derin sınıf kini, kendi sınıfımıza, halkımıza duyduğumuz derin inanç ve devrimci çoşkuyla fabrika komitemizi topladık. Biliyorduk ki, tüm yoldaşlarımız şimdi aynı devrimci çoşkunun içindedir. Biliyorduk ki, bizim de güzelim ülkemizde kazanan işçi sınıfı çalışan halkımız olacaktır ve mavi tulumuyla özgürlük memelektimizi bir baştan bir başa dolaşacaktır.

Bizim komünist hücremiz sıkıyönetim altında ve derin gizlilik koşullarında 60. yılda üstüne düşen görevi başarıyla yerine getirmişti. Toplantımızda, gerginleşen uluslararası durumu, emperyalistlerin Orta Doğudaki tehlikeli planlarında Türkiye'yi kullanmak isteyeceklerini ele aldık. Emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin Türkiye'de açık askersel bir diktatörlük hazırlığı içinde olduklarına ilişkin partimizin öngörüsünü değerlendirdik. TKP MK Kemal Türkler'in faşistlerce öldürülmesi üzerine 23 Temmuz günü yayınladığı bildiride şöyle diyordu: «Ülkemiz Amerikan emperyalizminin hazırladığı kanlı bir komplo ile karşı karşıya bulunuyor. Emperyalist kompoloyu boşa çıkarmak, halk düşmanı hükümetin ve militarist kliğin karşısına cesaretle dikilmeye, saldırılar karşısında bir tek geri adım atmamaya, en geniş demokratik güçleri bu temelde birleştirmeye bağlıdır.» Partimiz tehlikeyi açıkça gösterdi ve tüm demokratik, yurtsever güçlerin önüne «ulusal demokratik cephede birleşmek» görevini koydu. Biz, komünistler sorumluluğumuzun ve görevlerimizin bilincindeydik. Bugün de öyleyiz.

TKP'nin 60. yıldönümünü kutladığımızdan iki gün sonra 12 Eylül sabahı, Amerikancı askersel diktatörlük, kendi kendini memleketin efendisi ilân ederek, özellikle işçi sınıfı ve demokrasi güçleri üzerinde geniş operasyonlara geçtiği zaman biz saldırıyı işte böylesine güçlü bir moralle göğüsledik. Ne komünistler, ne de aylardır işleri, ekmekleri için direnen yiğit grevci işçiler paniğe kapılmadık. TKP İstanbul İl Komitesi'nin 12 Eylül günü, askersel cuntaya karşı yayınladığı bildiri, bizim dimdik ayakta kalışımızın göstergesi oldu. Emekçi halkı, özgürlükleri ve kazanılmış demokratik hakları savunmaya çağırdı. Yiğit Maden-İş üyesi işçiler cuntanın bildirilerine karşın, grevlerini bir gün daha sürdürerek savaşkan birliklerini kimsenin kıramayacağını gösterdiler. Bu Türkiye'de cuntaya ilk günden güçlü bir darbe oldu. Binlerce işçi, genç, kadın cuntanın işkencelerinde boyun eğmiyor . . .

12 Eylül'de, Amerikancı askersel cuntanın karşısında TKP ve Türkiye işçi sınıfı dimdik ayakta kaldı. Koşullar ağır. Görevlerimizin çetinliği, her türlü özveriye hazır olmamızı gerektiriyor. Hazırız! Hedefimiz cuntaya karşı direnişte tüm halkımızı birleştirmek!

Komünist bir işçi

Cunta zindanlarındaki anti-faşistlere özgürlük için savaş!

Strassburg'da protesto

24 Eylül günü Strassburg'da Türkiye'deki askersel diktatörlüğün görüşüleceği Avrupa Konseyi karşısında «Orangerie» parkında 500'ü aşkın yurtsever toplandık. Federal Almanya'nın çeşitli kentlerinden, Belçika'dan, Hollanda'dan, Fransa'nın çeşitli kentlerinden Türkiye'li işçi delegasyonları, öğrenciler, öğretmenler. Frankfurt'tan gelen işçi otobüsünün Fransa'ya sokulmadığı haberi geldi. Avrupa'nın çeşitli kentlerinden işçilerimiz «sizinle birlikteyiz!» mesajları gönderiyorlardı.

Amerikan emperyalizmine karşıydık. Cunta bize karşıydı. Ellerimizde şu pankartları taşıyorduk: «Köyümüzü jandarmalar sarmış», «Annem işçidir, kayıp», «Oğlum tutuklandı», «Babam askerlerin toplama kampında», «Kardeşim sendikacı olduğu için hapiste», «Evimizi üç defa polis basmış», Konsey binasına parlamenterler giriyor. Almanca ve Fransızca «Türkiye'deki cuntayı protesto edelim!» yazılı pankartı yükseltiyoruz. Tam o sırada Fransız polisi saldırıya geçti. Belgilerimizi yırtmaya, bizi coplamaya başladı. Dağılmadık, «Cuntaya hayır!» belgisini daha da güçlü haykırdık. Polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Aramızdan seçtiğimiz bir heyet, Avrupa Konseyi Başkan Yardımcısı'yla yaptığı görüşmede; Türkiye'de insan haklarının yerle bir edildiğini belirtti ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi üyeliğinin askıya alınmasını istedi. Türkiye'deki durumu anlatan bir mektubu verdi.

Amerikancı cuntaya karşı yurtdışındaki işçiler olarak savaşı daha güçlü, sürdürmeye kararlıyız.

Fransa'dan bir komünist

PARTİ YAŞAMI

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

TKP'nin 60. yılında Sosyalist ülkelerden kardeş partiler: Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Macaristan Sosyalist İşçi Partisi, Moğolistan Devrimci Halk Partisi, Küba Komünist Partisi; Kapitalist ülkelerden, ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerden, Avrupa'dan, Asya'dan, Afrika'dan, Latin Amerika'dan, dünyanın dört bir yanından kardeş partiler, partimize devrimci savaş ve dayanışma mesajlarını yolladılar.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin mesajında şöyle deniyor:

«Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Değerli yoldaşlar,

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi, Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşunun 60. yıldönümü nedeniyle Türkiye komünistlerini içtenlikle selâmlar.

Türkiye halkının yabancı işgalcilere ve sultanlık gericiliğine karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde doğan TKP, emekçi halkın politik ve sosyal hakları için, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barışın güçlendirilmesi için ağır sınavlarla dolu çetin bir savaşım yolundan geçti.

TKP, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde uluslararası komünist hareketin birliğini şaşmadan savunuyor. TKP, barış, silâhsızlanma, uluslararası gerginliği azaltma için aktif bir savaş yürütüyor, ardıcıl olarak SSCB ve Türkiye halkları arasında dostluğun geliştirilmesi için çalışıyor.

Sovyet komünistleri, Türkye Komünist Partisi'ne, Türkiye'nin tüm ilerici güçlerine, Türkiye halkının yaşamsal çıkarları ve ülkenin sosyal ilerlemesi için, emperyalizme ve gericiliğe karşı verdikleri savaşta büyük başarılar diler. — SBKP MK»

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Genel Sekreteri E. Honecker Yoldaşın ASBP'nin kardeşçe savaş selâmlarını ileten mesajında, partilerimiz arasında proletarya enternasyonalizmi temelinde geleneksel kardeşçe sıkı bağların daha da geliştiği belirtiliyor; Şöyle deniyor:

«Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine bağlılıkla, Türkiye komünistleri ülke emekçilerinin mutlu geleceği için, barış, demokrasi ve ulusal bağımsızlık için savaşıyor. TKP, 1922 yılından beri illegal koşullarda üyelerine uygulanan baskı ve koğuşturmalara karşın özveriyle dolu bir savaş yürütüyor. Her türlü yasaklama ve koğuşturmalara karşın 10 yıllarca süren bu çetin yolda sürekli olarak işçi sınıfının haklı davası için yeni savaşçılar yetiştirdi.

Ardıcıl Markşçı-Leninci politikasının sonucu olarak, TKP'nin Türkiye emekçileri arasında ve uluslararası işçi hareketinde yüksek bir saygınlığı vardır. Avrupa'da derin illegallik koşullarında savaşmak zorunda kalan tek komünist partisi olmasına karşın, üyelerinin yiğitliği, disiplini ve savaş kararlılığı sonucu, Türkiye'nin politik yaşamında ağırlık taşıyan bir güç olmuştur. Tüm dünyada milyonlarca komünist, ardıcıl olarak partinizin yanında yer alıyor ve 1976 Avrupa Komünist ve İşçi Partileri'nin Berlin Konferansı'nın Türkiye Komünist Partisi'nin yasallaşması yönündeki kesin istemini dayanışma içinde destekliyor.»

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin, partimize içten kardeşçe selâmlarını ileten mesajında, TKP'nin sıkı, kalıcı, sürekli eylem birliğini gerçekleştirmek için savaşımına değiniliyor. Şöyle deniyor:

«Bulgaristan komünistleri partinizi Türkiye Cumhuriyeti'nde proletaryanın ve tüm emekçilerin çıkarlarını savunmak için yarım yüzyıldan fazla bir süredir savaşım veren Türkiye işçi sınıfının deneyimli öncü kolu olarak tanıyorlar. Onlar Türkiye Komünist Partisi'nin dünya komünist hareketinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde birliğinin güçlenmesine yaptığı katkıya büyük değer veriyorlar.

Bulgaristan Komünist Partisi komşu Türkiye'de sömürüye, gericiliğe ve emperyalizme, karşı, ulusal bağımsızlık ve demokrasinin güçlenmesi uğrunda Türkiye'li komünistlerin verdikleri savaşımı selâmlıyor. Bulgaristan komünistleri partinizin tüm demokratik ve barışsever güçlerin yumuşama sürecinin sürdürülmesi, Balkanlar'da, Avrupa'da ve tüm dünyada barış ve güvenliğin daha da güçlenmesi için verdikleri ortak savaşıma yaptığı katkıya büyük değer veriyorlar.»

İ. Bilen Yoldaşın 60. yıl konuşmasında da belirttiği gibi, TKP'nin güçlenmesi hem işçi sınıfıyla, halkımızla sağlam bağlar kurmasından, hem de böylesi sağlam enternasyonalist desteklerimiz olmasından geliyor. Türkiye Komünist Partisi proletaryanın bu güçlü silâhını, Marksizm-Leninizm ve Proletarya enternasyonalizmini bir an bile elden bırakmayacaktır.

Konspirasyon - Gizlilik

Askersel cunta geldi. Anayasa, meclis, sendika, dernek bir şey bırakmadı. Partilerin çalışmalarını yasakladı. Sıkıyönetimi yurt çapına yaydı. Can güvenliği, konut dokunulmazlığı yok. Yığınsal tutuklamalar gırla gidiyor. Kimi kez kolluk ekipleri, nedir ne değildir demeyip yurttaşları vuruyor. Yakalananlara korkunç işkenceler yapılıyor. Ortalıkta zorbalık kanla, kurşunla kol geziyor.

Bu cuntanın ilk gelişi değil. Bu gelişi daha değişik: İki yıl sıkıyönetim terörü, komando, Maocu terörü uygulandı. Gençler, işçiler, sendikacılar, komünistler, 20 bin yurttaş kurşunlandı; öldürüldü, yaralandı.

TKP, komünistler, parti üyeleri yeni, zorlu bir sınavdan daha geçiyor. Çıplak askersel diktatora karşısında savaş yöntemleri, biçimleri, örgütsel uygulamalar değişiyor. Örgütleri, sendikaları kapatılan işçiler, büyük yığınlar, ortada kalmamalıdır. Bunları yeni koşullara göre örgütleme, bu yığınların savaşlarını yönlendirme sorunu boydan boya ortaya çıkıyor. Parti komiteleri, bu yeni konumlara göre eylemleri, çalışma biçimlerini örgütlemek zorundadırlar. Gizli çalışma sistemlerini yeni baştan düzenlemek zorundadırlar.

İllegal, gizli çalışma, devekuşu gibi başını kuma sokma değildir. Bu tür konspirasyon yoktur, olmamıştır. Konspirasyon demek, derin gizlilik demek, yedi kat yerin dibine inmek, iş yapmamak demek hiç değildir. Bunun doğru yolu, denenmiş yolu birdir: Yığınlara daha da inmek, fabrikalara, her yere daha da girmek. Örgütleri dağıtılan yığınları aktif savaşlara çekmek. Yığın eylemlerine dayanmak.

Eylemleri durdurulan CHP'nin, AP'nin, MSP'nin tabanında, orta katmanlardan, esnaftan, işçilerden, dar gelirlilerden gelme kimseler var. Her ne nedenle olursa olsun, cuntaya ve faşistlere karşı olanlar var. Bunların içine dalmak. Onlara gerçekleri söylemek, göstermek, bunları savaşlara çekmek.

Orta katmanlarda, olayları ters görme eğilimi var. Kimi dünyayı pembe görüyor. Bu görüşü cunta, işbirlikçi burjuvazi, boyalı basın yayıyor. Buna karşı ideolojik savaş öne çıkıyor. Kimi de dünyayı kapkaranlık görüyor. Umudunu yitiriyor. Buna karşı da savaş, güncel sorundur.

Komünistler, temel örgütler, halkın yığınların nefesine, damar atışına gözlerini, kulaklarını daha çok çevirmelidirler. Yığınlardan haber almak! Yığınlara gerçekleri götürmek, anlatmak. Yaşayan, savaşan bir konspirasyon aygıtının işlerliğinin temel koşulu işte budur!